

Interés del cadastre antic de la propietat rústica de Bolulla

Maria Isabel Guardiola i Savall

Resum: Estudi toponímic de Bolulla basat en el cadastre de principis del segle XX. Amb una valoració positiva de l'ús d'aquest tipus de documents. S'hi adjunta un annex del llistat de topònims.

Paraules clau: Bolulla, cadastre, rústica, toponímia

Resumen: Estudio toponímico de Bolulla basado en el catastro de principios del siglo XX. Con una valoración positiva del uso de este tipo de documentos. Se adjunta un anexo con el listado de topónimos.

Palabras clave: Bolulla, catastro, rústica, toponimia

Estudiar la toponímia d'un lloc determinat és apassionant, sobretot si reflexionem sobre l'origen dels noms de lloc, els condicionants i la societat que els han fet existir. En aquest moment molts pobles de la nostra comunitat lingüística assisteixen impassibles a la despersonalització cultural, que també els afecta irremissiblement en qüestions relacionades amb la descripció toponímica. En indrets especialment turístics i sotmesos a processos migratoris importants, com ara la nostra comarca, és notable el grau de degradació d'aquesta tradició cultural, a vegades només conservada en l'oralitat. La construcció d'urbanitzacions en paratges i en partides suposa el renomament d'aquestes entitats paisatgístiques que per als nouvinguts han deixat de significar i d'evocar el mateix que suposaven per als propietaris anteriors. Així, són designades amb noms un poc estranys i aliens al context social, cultural i lingüístic —encara que aquest s'unifica de forma alarmant per les influències estrangeritzants dels mitjans de comunicació— en què les trobem. En nombroses ocasions aquest oblit és voluntari per la necessitat de vendre i de fer atractiva amb noms suggerents una realitat que en si mateixa no és gens exòtica o exuberant. Així naixen, per exemple, les *Altea Hills* d'Altea, imitant les *Beverly Hills* californianes, en lloc de les *Mallades* o del genèric *Serra d'Altea*; *Entre naranjos* i *Alfaz Sol* a la *Foia de l'Om* de l'Alfàs, on també hi ha la *Colonia Escandinava* al *Tossal Roig*; *Los Hibiscos*, *Countistate*, *Montecasino* i *Montebello* a les respectives *Coloma*, *Barranc Fondo* i la *Rambla nucieres* tradicionals, poc vendibles, però més lligades a la societat que els ha donats vida, a l'economia i al sentir de la terra i dels seus habitants (Cano i Martines, 1998). Aquests noms nous han substituït els antics en un procés que difícilment tindrà un efecte retroactiu. Ara bé, també és cert que en l'actualitat trobem un interès per tot allò que és rural: habitatges i estils de casa tradicionals, cases rurals per a llogar i, amb aquesta moda, les urbanitzacions noves recuperen els noms antics de les partides. Un exemple actual que trobem a la comarca de la Marina Baixa és la urbanització del Mas de la Monja, situada al terme municipal de la Nucia, però que pren el topònim tradicional d'una finca situada a la fita entre la Nucia i Benidorm. Aquesta urbanització en concret ven cases d'estil rústic.

Una ullada i una atenció mínima als cadastres de la propietat rústica municipals serien suficients per a frenar l'afany de modernització viscut. Malgrat tot, cal insistir en el fet que la consulta d'aquesta documentació ha estat obligatòria per a fer el trasllat i el registre de la propietat nova.

En un moment en què les actualitzacions dels cadastres de la propietat rústica ja s'han consolidat a tota la comarca (1), el treball que presentem ací tracta de ser una aproximació a l'estudi d'un cadastre antic de propietat rústica de la primera dècada del nostre segle, abans que les renovacions i les modernitzacions actuals feren malbé el valor cultural i lingüístic que se'n desprén. Amb aquesta contribució ens agradaria poder demostrar el grau d'interès i d'aprofitament per al coneixement no solament del món rural sinó també de la societat que l'ha creat, que amaguen aquestes peces.

1. Característiques dels cadastres de la propietat rústica. El cas de Bolulla

Podríem definir un cadastre rural com una espècie d'arxiu on apareix tota la documentació que identifica les propietats d'un individu i que permet la identificació i la localització aproximada de les propietats rurals d'un municipi, a més de l'extensió, dels productes i dels beneficis econòmics que se'n deriven. Molts d'aquests cadastres daten d'abans de la Guerra Civil, alguns foren cremats juntament amb altra documentació, com ara els registres de naixements o de defuncions. Elaborats sense cura i amb grafies que no pertiquen a la realitat lingüística dels propietaris ni tampoc a la de la localitat, demanaven una

actualització que atenguera paràmetres més adients al panorama sociocultural en què se situen. A més a més, no s'ha d'oblidar que els cadastres, en nombroses ocasions, solen esdevindre l'únic document escrit de la toponímia de molts municipis, i a vegades, per això mateix, font també d'errors i d'imprecisions. A pesar de tot, no hi sol aparéixer tota, sinó que els responsables han fet una selecció dels noms dels llocs de conreu, indrets o partides que consideren que abracen i que representen la denominació d'una entitat física determinada en termes generals. Amb aquesta tria han deixat de banda les micropartides o indrets que fan referència a la propietat d'una persona determinada o com a màxim de dues.

El cadastre antic de Bolulla data aproximadament de la primera dècada del segle XX, segons la documentació cartogràfica que hem pogut manejar a l'arxiu municipal de l'Ajuntament. Amb tot, hem d'aclarir que aquests documents cadastrals són una còpia feta als anys 50 de l'original del Registre cadastral provincial d'Alacant. A aquesta còpia escrita amb tinta xinesa, s'hi han afegit rectificacions diverses de mans diferents amb bolígraf de colors diferents, llapis o a màquina, que esmenen o aclareixen en alguna mesura el nom de les partides o el nom del propietari que ha canviat o bé que no és precís. En aquest sentit, hem pogut comprovar a través de la documentació cartogràfica complementària que moltes fitxes de propietaris difunts han desaparegut o bé han estat aprofitades per als nous en la cara no utilitzada anteriorment.

El cadastre que estudiem és una carpeta de tapes dures que conté les quartilles de les fitxes de propietat ordenades alfabèticament en funció dels noms dels set-cents set propietaris. A més a més, entre els documents cadastrals hi ha també els mapes del terme, dividit en nou polígons a partir dels accidents geogràfics principals de l'època en què fou confeccionat: el *riu de Bolulla*, el *barranc del Negre*, el *barranc dels Frares*, el *camí de Castell de Castells*, el *camí de Callosa d'en Sarrià* i la carretera comarcal Benidorm-Pego 3-318. Cada polígon es troba, al seu torn, dividit en parcel·les amb un número determinat corresponent a cada propietat. Cada mapa d'un polígon porta també un llistat dels propietaris de les parcel·les del cadastre primitiu de principi de segle, ordenat numèricament. Els propietaris d'aquesta llista no coincideixen moltes vegades amb els de les cèdules de propietat que hi ha a la carpeta cadastral, ja que hi ha hagut afegits i rectificacions notables al llarg dels anys.

Aquest registre cadastral funciona de la manera següent: cada propietari té una fitxa o cèdula de propietat, on consta el nom i els cognoms -també en algunes ocasions el malnom-, el nom de la parcel·la, l'extensió que ocupa i el número del polígon i de parcel·la on es pot trobar. Algunes vegades està ratllat el nom del propietari antic i trobem al costat el nom del nou. En altres, està tacada tota la cèdula i s'empra la part del darrere per a una altra persona. Hi ha voltes en què no s'ha emprat una cèdula per a fer la fitxa, sinó que s'ha utilitzat un paper qualsevol, com ara hem trobat la meitat d'un full d'empadronament. També hi ha casos en què s'ha ratllat amb llapis el nom de la partida i se n'ha posat un altre de més precís al costat. Solen correspondre moltes vegades a micropartides, encara que els quasi 14 km² del terme estudiat no permeten extensions molt grans de partides, i semblen indrets o micropartides per a un observador de fora. Aquestes correccions ens ajuden a precisar millor la localització de les partides i les fites entre aquestes, que no arriben a ser tals (2), sinó que es produeix sovint un contínuum o l'entrada d'unes en les altres. No cal dir que l'idioma amb què està escrit el cadastre és el castellà, perquè era la llengua dels que en sabien, els secretaris o els administratius que treballaven a l'Ajuntament. D'ací les incorreccions dels tipus *Alza Vientos* per *Els Avencs* en els intents de traducció de les partides. Així mateix, cal destacar també el tractament divers de les partides, ja que pot

aparéixer el nom d'una partida amb l'article determinat o sense, i una mateixa partida pot rebre dos, tres i fins a cinc noms diferents, com ara l'*Algoleja*, que apareix amb aquestes denominacions: *Agolecha*, *Algolecha*, *Angolecha*, *Argolecha* i *Asgolecha*.

2. Interés de les dades cadastrals

D'un cadastre de les propietats rurals d'un municipi es pot traure molta informació de tot tipus i no solament lingüística.

L'estudi d'un cadastre pot servir de font per a la realització d'investigacions sobre l'economia del món rural en què està situat. En el nostre cas n'hi ha un total de 2.716 parcel·les en els quasi 14 km² que abraça el terme, a repartir entre set-cents set propietaris.

En principi, podem veure els tipus de propietaris que s'han succeït al llarg de la història del document. En el nostre cas els terratinents són estranys i sovint fruit de la unió de les herències de cònjuges povils. En aquest sentit, cal destacar que la quantitat d'explotacions determinava el cens electoral a començaments de segle, com hem pogut comprovar en aquest tipus de documentació existent a l'arxiu municipal. Aquestes propietats extenses desapareixen posteriorment amb el repartiment entre els descendents. El major propietari tenia quasi catorze hectàrees, dividides en quaranta-set parcel·les, de les quals més de la tercera part, les més extenses, són de secà. Amb tot, són nombrosos els propietaris d'una parcel·la únicament, sobretot els dels pobles veïns que mantenen el tros al voltant de la fita dels termes. Es coneix la procedència d'aquests a través de la constatació dels cognoms, fonamentalment. En alguna ocasió no hi ha nom ni cognoms, sinó que hi apareixen només el malnoms o la localitat d'on vénen.

Arribats a aquest punt, és interessant apuntar que dels quatre termes municipals amb què fita Bolulla -Callosa d'en Sarrià, Castell de Castells, Castell de Guadalest i Tàrbena-, només els tarbeners i els callosins tenen terres dins del terme estudiat, mentre que els habitants de Castell de Castells i del Castell de Guadalest no en tenen, però ens consta que molts bolullers sí que posseeixen alguna propietat limítrofe dins d'aquests darrers. Respecte d'aquestes relacions amb els altres dos termes, els bolullers només ostenten propietats fitants dins del terme de Callosa d'en Sarrià, mentre que no n'hi ha dins de Tàrbena.

Sobre la forma del repartiment entre els hereus es desprén que a la postguerra, quan els propietaris primitius de la primera dècada del segle ja havien desaparegut o havien deixat de conrear la terra, les parcel·les es partien en tants trossos com descendents n'hi havia. D'ací el tipus de concentració parcel·lària que hi ha a les zones de regadiu tradicional. La raó que donen els encara propietaris és que en aquesta època tan amarga tothom volia tenir una part d'horta on sembrar aliments per a casa. Amb la situació econòmica canviada, en l'actualitat està produint-se l'agrupació i la concentració de les terres circumdants, de manera que en alguna ocasió s'arriba de nou a l'extensió de la propietat originària que va quedar dividida entre els familiars directes, o bé se supera.

Per una altra banda, els individus de sexe masculí solien ostentar la titularitat de les propietats, mentre que només les dones fadrines o vídues podien fer-ho, però no arriben a la trentena del total.

El tipus de propietats també és susceptible d'estudi. Com la tipologia dels explotadors, l'extensió de les propietats és diversa. La més gran d'un particular ocupa poc més de quatre hectàrees i es tracta d'un tros de secà situat a l'*Ullastre*. L'Estat ostenta la propietat major, amb quasi vuitanta-cinc hectàrees, situada al *Racó Roig*. N'hi ha poques més de trenta i de vint que superen l'hectàrea i les dues hectàrees, respectivament, i manifesten totes les mateixes condicions de situar-se en la part més muntanyenca del terme. De tota manera, les extensions de secà, ara abandonades pràcticament, són les més extenses comparades amb les de regadiu tradicional. D'altra banda, la tipologia de les propietats és notable. Així, fins i tot algunes muntanyes són particulars, especialment les de poca alçada, com ara el *Tossal de l'Agre*, el *Tossal d'Arbona*, el *Tossal de l'Estret*, el *Matapoll* i el *Tossal del Molí*; mentre que el reialenc (3), es limita a les zones més muntanyenques -la *Glapissa*, la *Penya de l'Or* i el *Racó Roig*. Tant aquestes com les de secà tradicional estaven orientades a la producció de la trilogia de conreu mediterrani, i sobretot al pinar i a la pastura.

La distribució parcel·lària i la tipologia de la concentració de la terra poden esdevindre també objecte de la nostra atenció. Així, hem pogut comprovar que les propietats de regadiu tradicional es concentren a les dues vores del riu i són tan menudes que en més d'una ocasió no apareixen al mapa ni al registre cadastral. A més d'aquestes, la mesura més comuna per a aquestes propietats és la de dos-cents vuit metres. Per la seua banda, com ja hem assenyalat, les de secà, concentrades a la part més muntanyenca del terme, són més extenses.

La trilogia mediterrània, els pinars i les zones de pastura eren els principals conreus. Cal indicar que aquesta informació no apareix explícitament en les cèdules de propietat. D'altra banda, han deixat petjada en la toponímia, tal com veurem posteriorment.

Respecte al rendiment econòmic, també és possible veure el profit material que s'extreia d'aquestes terres i d'aquests conreus. És en funció d'aquest però fonamentalment de la quantitat total de metres de totes les possessions que s'establia el pagament de la contribució de les propietats rústiques. Només sobrepassaven les mesures establertes per l'Ajuntament vint-i-un propietaris, comptant l'Estat.

Però tal vegada siga la informació relacionada amb el camp de la Lingüística la que més ens interessa a nosaltres, molt lligada, al seu torn, a la descripció del món rural i de la societat en què es troba, a pesar del fet que el document estiga escrit en castellà.

L'examen dels noms dels propietaris i de les partides ens revelen les característiques fonètiques i morfològiques del parlar local. Així, podem comprovar que es reproduïx algun tret com ara la pèrdua de la *-r* final en mots com ara el malnom *Obrer* que apareix com a *Obré*; la sonorització de la *s* en fonètica sintàctica en el topònim els *Avencs* que ha estat interpretat com a *Alza Vientos*, com assenyalàvem més amunt; la forma *as-* inicial de paraula que en les localitats del voltant ha desaparegut en alguns mots o pren la forma *al-*, en topònims com ara l'*Asgoleja* que en altres parlars podem escoltar amb la variant l'*Algoleja* o bé hi ha el nom del poble *Alcoleja*, que ve del mateix ètim llatí; la forma sorprenent de l'*Ametleral*, quan el fruit s'anomena ['mella], etc. A més a més, és interessant la comprovació del funcionament dels afixos, com, per exemple, el sufix *-al* col·letiu en topònims del tipus *Figural* o *Ametleral*.

En el camp de l'Antroponímia, no solament podem assistir a la contemplació dels noms de persona tradicionals que variaven ben poc -Josep, Joan, Quico i Vicent, sobretot-, ben allunyats dels noms propis actuals d'origen anglosaxó, sinó que també podem extraure bona part dels malnoms de la localitat. Així, la funció dels malnoms en aquest municipi ha estat la d'ajudar a diferenciar persones que tenien el mateix nom i el mateix cognom.

En el cadastre podem trobar renoms de classes distintes. Els més nombrosos són aquells que es basen en el nom propi d'un parent, ja que el malnom com a tal no acompleix la seua funció distintiva per ser la localitat molt menuda (4) i per esdevindre gran part de la població membres més pròxims o més allunyats de la mateixa família. En alguna ocasió apareixen dos noms propis, on el segon correspon al que feia de malnom en el familiar inicial. La preposició de, indicador de possessió, desapareix quan el nom de la persona acaba en vocal i el malnom comença per consonant. Posem, per cas: *Andresa, Bela, Bertomeu, de Pep de Carlos, Esteve, Felícia, Mateu, Nicolau, Simó, Tòfol...* És interessant assenyalar el fet que un mateix malnom pot aparèixer amb la traducció castellana o bé en català però escrit a la manera castellana, com prova el cas de *Jaime* o *Chaume*.

Els més interessants, però, són aquells que han nascut per alguna tara o alguna acció que ha protagonitzat la persona que el porta. Cal destacar que algunes persones que són conegudes actualment amb aquest tipus de malnom, en el cadastre apareixen referides amb l'altra classe que hem assenyalat prèviament. Podem fer una classificació semàntica dels renoms que ens hi ixen:

- 1) Cognoms desapareguts fa molts anys: *Maians, Mançanet, Moragues* i *Salvana* (de *Salvà?*).
- 2) Topònims: *Berlín* i *Senija*.
- 3) Pel carrer o lloc del poble on viuen: *Barranc, Cantó, Era, Plaça* i *Raconet*.
- 4) Per l'ofici o lloc on treballen: *Acordeó(n), Algotzir, Almàssera, Fornera, Fuster, Obrer, Reina, Tender* i *Torrera*.
- 5) Religiosos: *Canonja, Frare* i *Santo*.
- 6) Per les característiques físiques (aspecte en general, defectes ...): *Blanc, Moreno, Mut, Pelut, Rogeta, Salat, Torta, Xato* i *Xatet*.
- 7) Relacionats amb el món animal: *Rabosa, Rateta* i *Xotet*.
- 8) Pel nom d'objectes, coses o esdeveniments amb els quals hi ha hagut alguna relació: *Botzina, Carreres, Coca, Cots, Garranxo, Saca* i *Xavo*.
- 9) Relacionats amb el món vegetal: *Garrofa*.
- 10) Per la situació familiar: *Povil, Povilet* i *Viuda*.
- 11) Altres: *Brisdo, Brisda* i *Xonera*.

D'altra banda, com notàvem adés, es poden veure també els malnoms, els noms i els cognoms dels callosins i dels tarbeners que tenen terra dins del terme boluller. Com apuntàvem més amunt, els cognoms, els malnoms o la referència explícita a la procedència ens ajuden a determinar que són forasters. Hi ha, per exemple, *Barbeta*, que és un malnom de *Tàrbena*, i "Uno de Callosa". Aquesta font, per tant, hauria de ser una consulta obligada per als estudiosos de l'antroponímia dels pobles veïns.

Dins del camp de la Toponímia, els estudis sobre la formació dels noms de lloc, l'estructura que prenen i l'etimologia són els més habituals. Però també resulta interessant la constatació en aquests documents de mots patrimonials que van quedant-se lligats exclusivament a la fixació toponímica en la parla general. Ens referim, al cas d'alguns apel·latius orogràfics, com ara *tossal*, *collado* (coll), *port*, *avenc*, *foia*, *clapissa*, *lloma*, *rambla* o *algoleja*, que constitueixen partides en si mateixa o part integrant en forma d'apel·latiu d'altres. És el cas també d'altres noms comuns, com ara *ullastre* ('olivera borda'), *assut* ('parada al mig del riu per a poder regar'), *mallol* ('vinya jove'), *casalot* ('casa o corral molt gran i molt vell') o *matapoll* (planta), el referent dels quals està sent oblidat pel canvi socioeconòmic, principalment, que està produint-se a hores d'ara.

La tipologia dels topònims i la classificació semàntica ens ajuden a observar el grau d'interrelació entre el mateix nom de lloc i la societat que l'ha fet existir per a designar un indret determinat. Així per exemple, el pas dels pobles i els sistemes de creences, maneres de viure, de concebre la realitat, de treballar, etc., deixa una petjada ferma en el topònims, que és distinta a la que pot protagonitzar la societat veïna.

En primer lloc es constata el pas de cultures anteriors a la catalana, com ara l'*Algar* o el *Port de Salem* demostren la presència aràbiga. D'altres, com *Garx*, el *Mageve*, *Onaire* i la *Saroja*, no ho sabem.

Amb tot, observem en els topònims transparents la importància que ha tingut per als bolullers destacar els accidents del seu relleu abrupte, plasmada en nombrosos noms de lloc, com ara, a banda dels esmentats: la *Costera*, la *Cova*, les *Coves*, la *Cova de l'Estret*, l'*Estret*, la *Foia del Clot*, el *Planet*, el *Pla*, el *Racó* i la *Serra*.

Els tipus de conreu també han estat interessants i han quedat així fossilitzats els conreus tradicionals que ben poc tenen a veure amb el que hi trobem a hores d'ara: l'*Ametleral*, el *Bancal de la Vinya*, el *Figueral*, el *Figueralet*, la *Foia de les Figueres*, la *Foietal de les Oliveres*, el *Mallol* i la *Vinya*.

Les construccions de l'home han quedat reflectides en: l'*Algepseria*, les *Capelletes*, els *Casalots*, el *Corral de Baix*, el *Llavador*, el *Pouet*, el *Racó del Pouet* i el *Tossal del Molí*.

La fauna local, a vegades d'origen mític, en: el *Barranc dels Llops* i la *Rabosa*.

La vegetació silvestre en: el *Matapoll*, el *Pinar*, l'*Ullastre* i, fins i tot, el *Racó del Bosc*.

El món de l'aigua, tan important en una societat agrícola com la nostra, apareix, a més a més dels esmentats en l'oronímia, en: la *Font*, la *Font de l'Assut*, la *Font del Salt*, la *Marjalet*, les *Llomes del Xorro* i els *Xorros*.

Els propietaris primitius del terreny, dels quals ja se n'ha perdut la consciència també hi són presents: el *Tossal d'Arbona*, l'*Horta dels Ferrers*, la *Fonteta de Lluc*, el *Gaetano*, l'*Horta de Moragues*, la *Foia de Salvà*, la *Foia de Sellés* i la *Caseta de Serra*. La major part, llevat de *Lluc* i de *Gaetano*, han estat cognoms i ara es conserven en malnoms.

El color de la terra també ha estat determinant: els *Blanquinals*, el *Bancal Roig*, el *Racó Roig* i la *Foia Roja*.

La disposició de la terra respecte del sol ha donat lloc a l'*Ombria* i a la *Solana*.

L'activitat ramadera ha propiciat la *Mallada*.

3. Conclusions

La informació que es pot extraure de les fonts arxivístiques és enorme. En aquest treball ens hem centrat en una part que es desprén de l'anàlisi d'un cadastre de propietat rústica municipal. Hem pogut comprovar que l'interés que se'n desprén no és solament lingüístic i onomàstic, sinó que pot ser l'origen d'investigacions relacionades amb el món de la geografia i de l'economia.

El valor d'aquests documents sobrepasa els estudis que se'n puguen realitzar, ja que amaguen al seu si dades rellevants del passat i del present del poble que l'ha escrit i convé tenir-los presents sempre que siga necessari fer qualsevol observació de la realitat que ens envolta. Així, ens mostren realitats passades d'una societat, la dels nostres avantpassats, que resta lluny de nosaltres no només en el temps sinó en les formes i en la concepció de la vida. Aquestes notícies resten ocultes però a la vista en els cadastres dels nostres municipis.

I

Notes

- 1) Com a exemple, podem dir que durant l'estiu de 1999 vam col·laborar en la revisió prèvia del cadastre de la propietat rústica de Bolulla, feta el 2000.
- 2) En l'actualització del cadastre feta en l'any 2000 s'ha decidit eliminar molts noms de partides menudes a favor de denominacions que abracen una part de terreny major, com ara, dins de la partida *Horta dels Ferrers*, s'ha inclòs la dels *Xorros* antiga.
- 3) Amb aquesta denominació es coneixen les propietats de l'Estat
- 4) Al llarg del segle el nombre de població no ha arribat mai al miler d'habitants. En l'actualitat se situa al voltant dels quatre-cents, dels quals més de cent són d'origen estranger.

Bibliografia

Beltran i Calvo, Vicent (1994), El parlar de Callosa d'en Sarrià i de les valls de Tàrbena i de Guadalest, València, Generalitat Valenciana-Ajuntament de Callosa d'en Sarrià-Comercial Denes.

Cano, M. A. & **J. Martines** (1998), "Cap a una teoria lingüística de la toponímia des de l'òptica de la gramàtica cognitiva", dins J. L. Cifuentes Honrubia (ed.), Estudios de lingüística cognitiva, I, Alacant, Universitat d'Alacant, pàgs. 247-263.

Colomina i Castanyer, Jordi (1991), El parlar de la Marina Baixa, València, Generalitat Valenciana.

Coromines, Joan (1965), Estudis de toponímia catalana, I-II, Barcelona, Barcino.

Coromines, Joan (1989-97), Onomasticon cataloniae. Els noms de lloc i noms de persona de totes les terres de llengua catalana, 7 vols., Barcelona, Curial-La Caixa.

Guardiola i Savall, Maria Isabel & Vicent **Beltran** (2005), Bolulla la caramulla: cultura popular i llengua d'un poble de la Marina, Alacant, Institut Alacantí de Cultura "Juan Gil-Albert".

Annex

Llistat dels topònims del cadastre de propietat rústica de Bolulla ordenat alfabèticament:

Algar, l'	Capelletes, les
Algepseria, l'	Casalots, els
Algoleja, l'	Caseta de Serra, la
Ametleral, l'	Clapissa, la
Atranset, l'	Collado, el
Avencs, els	Corral de Baix, el
Bancal de la Vinya, el	Costera, la
Bancal Roig, el	Cova de l'Estret, la
Banquet, el	Cova, la
Barranc del Negre, el	Coves, les
Barranc dels Llops, el	Estret, l'
Blanquinals, els	Figueral, el

Figueralet, el	Ombria, l'
Foia, la	Onaire
Foia del Clot, la	Penya de l'Or, la
Foia Roja, la	Pinar, el
Foia de les Figueres, la	Pla, el
Foia de Sellés, la	Planet, el
Foia de Salvà, la	Port de Salem, el
Foieta de les Oliveres, la	Pouet, el
Font, la	Rabosa, la
Font del Salt, la	Racó del Bosc, el
Font de l'Assut, la	Racó Roig, el
Fonteta de Lluc, la	Racó del Pouet, el
Gaietano, el	Rambla, la
Garx	Rocals
Horta dels Ferrers, l'	Rondant, el
Horta de Moragues, l'	Saroja, la
Horta de Baix, l'	Serra, la
Llavador, el	Solana, la
Lloma de la Pera, la	Tossal de l'Agre, el
Llomes del Xorro, les	Tossal del Molí, el
Mageve, el	Tossal d'Arbona, el
Mallada, la	Tossal de l'Estret, el
Mallol, el	Ullastre, l'
Marjalet, la	Vinya, la
Matapoll, el	Xorros, els